

Sygnatura akt VI GC 215/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2020r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **O. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego O. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 73.270,71 zł (siedemdziesiąt trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt złotych 71/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2019r.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.871,40 zł (osiem tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden złotych 40/100) tytułem kosztów procesu.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 74.904,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 13 grudnia 2019r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że zawarł z pozwanym umowę kredytu, którą wypowiedział wobec braku spłaty wynikającego z niej zadłużenia.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2020r. nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 74.904,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym od dnia 27 czerwca 2019r. oraz kwotę 4.554,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił że roszczenie nie zostało wykazane co do zasady i wysokości w tym brak skutecznego zawarcia umowy, brak spełnienia świadczenia przez powoda, a także brak wymagalności roszczenia wobec bezskuteczności wypowiedzenia umowy kredytu co skutkuje przedwczesnością roszczenia.

Sąd ustalił.

W dniu 10 stycznia 2018r. strony zawarły umowę kredytu „(...)” oraz o prowadzenie rachunku i usług bankowych, na podstawie której powód zobowiązał się do udzielenia pozwanemu kredytu w wysokości 70.962,61 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności (58.106,15 zł) i refinansowanie wymagalnych zobowiązań kredytowych wobec (...) S.A. (10.536,90 zł i 2.319,56 zł). Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej sumę stopy bazowej WIBOR 3M i marży banku w wysokości 7,49 %, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych. W przypadku opóźnienia w zapłacie, wysokość odsetek za opóźnienie nie mogła przekraczać dwukrotności odsetek

ustawowych za opóźnienie. Za udzielenie i obsługę kredytu powód uprawniony był do pobrania prowizji w wysokości 7.798,81 zł i inne określone w Regulaminie i tabeli opłat i prowizji (§ 2). Kredyt miał być wypłacony zgodnie z dyspozycją pozwanego (§ 3). Kredyt podlegał spłacie w ratach w okresie obowiązywania umowy, tj. w ciągu 144 miesięcy (§ 4 i § 2). W przypadku wypowiedzenia umowy kredytu, cała niespłacona kwota kredytu podlegała spłacie do końca okresu wypowiedzenia (§ 12). W razie opóźnienia w zapłacie, powód naliczał odsetki według oprocentowania określonego w Tabeli oprocentowania według stawki dla zadłużenia przeterminowanego (§ 4).

Nadto powód zobowiązał się do prowadzenia i obsługi rachunku bankowego pozwanego (§ 1). Jednocześnie powód został upoważniony do pobierania z rachunku należnych mu opłat i prowizji i innych należności powoda (§ 3).

Dowód: umowa kredytu nr (...) – k. 29 – 33.

W dniu 12 stycznia 2018r. na rachunek pozwanego przekazana została kwota 42.643,54 zł, a następnie kwota 7.663,80 zł oraz kwota 7.798,81 zł tytułem prowizji. Z rachunku tego, na rzecz (...) S.A. przekazano kwotę 10.536,90 zł i 2.319,56 zł.

Dowód: wyciąg – k. 61, przeksięgowanie zbiorcze – k. 62.

Pozwany w okresie od marca do listopada 2018r. zapłacił na rzecz powoda łączną kwotę 9.130,70 zł w tym w lutym 2018r. kwotę 100,- zł, 921,95 zł i 821,95 zł, w marcu 2018r. kwotę 821,95 zł, w okresie od kwietnia do września kwoty po 921,15 zł miesięcznie, w październiku 2018r. kwotę 8,95 zł i 913,23 zł i w listopadzie 2018r. kwotę 15,77 zł, która została zaliczona: co do kwoty 2.867,55 zł na kapitał; co do kwoty 5.547,12 zł na odsetki; co do kwoty 715,77 zł na opłaty.

Dowód: wyciąg – k. 61, historia spłat z alokacją – k. 70, naliczenie odsetek umownych – k. 71, naliczenie odsetek karnych – k. 72.

Pismem z dnia 30 listopada 2018r., wysłanym do pozwanego listem poleconym (Nr (...) i Nr (...)), doręczonym w dniu 7 grudnia 2018r., powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległego zobowiązania kredytowego, wynoszącego na dzień 30 listopada 2018r. kwotę 907,78 zł, w terminie 14 dni, informując jednocześnie o możliwości zmiany warunków lub restrukturyzacji zobowiązania na wniosek kredytobiorcy złożony w terminie 14 dni od doręczenia pisma.

Dowód: pismo z dn. 30.11.2018r. z potwierdzeniem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłki – k. 63, 65 – 67, 68, pismo z dn. 30.11.2018r. z potwierdzeniem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłki – k. 64, 65 – 67, 69.

Pismami z dnia 22 stycznia 2019r., doręczonym w dniu 25 stycznia 2019r., powód wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. W związku z tym wskazał, że do zapłaty pozostaje cała kwota kredytu tj. 70.521,52 zł (68.499,75,- zł należności głównej; 605,95 zł odsetek umownych, 404,23 zł opłat i prowizji, 11,59 zł odsetek karnych).

Dowód: pismo z dn. 22.01.2019r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 34, 36, pismo z dn. 22.01.2019r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 35, 36.

Według stanu na dzień 29 maja 2020r., zobowiązanie pozwanego z tytułu umowy kredytu obejmowało: kapitał – 68.499,75 zł; odsetki umowne – 2.555,95 zł, odsetki karne – 12.526,47 zł.

Dowód: wyciąg raport dekretów – k. 73 – 74.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie sprzecznie od nakazu zapłaty wniosek o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność pozwanego i jego pełnomocnika nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/o8).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pismo pozwanego z dnia 15 lipca 2020r. podlegało zwrotowi (na podstawie art. 205³ § 5 k.p.c.), jako wniesione z uchybieniem art. 205³ § 2 k.p.c. Stronom, wraz z zawiadomieniem o rozprawie określono termin do podania wszystkich twierdzeń i dowodów, który dla pozwanego upłynął w dniu 14 lipca 2020r. (k. 55, 57, 58). W tak określonym terminie powód / pozwany złożył zresztą pismo procesowe. Sąd nie zobowiązywał go natomiast do składania kolejnych pism procesowych, w tym w szczególności w celu odniesienia się do pisma strony przeciwnej. Pozwany nie usprawiedliwił przy tym złożenia kolejnego pisma brakiem możliwości wcześniejszego powołania twierdzeń i dowodów lub późniejszą potrzebą ich zgłoszenia.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaferowanych przez powoda dowodów z dokumentów prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

Na podstawie art. 235 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominięto wniosek powoda o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczność pochodzenia podpisu osoby reprezentującej powoda pod umową kredytu – zważywszy że skuteczność tej umowy została przez powoda potwierdzona. Na tej samej zasadzie pominięto wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia zaświadczeń (...) S.A., gdyż dyspozycja przekazania na rzecz tego banku części udzielonego kredytu wynika wprost z treści umowy kredytu a rzeczywiste istnienie zobowiązania pozwanego wobec tego banku nie miało znaczenia dla wyniku sprawy.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia przez strony umowy kredytu oraz sposób jej wykonania przez obie strony.

Łącząca strony umowa została zawarta zgodnie z wymogami art. 69 Prawa bankowego (w brzmieniu obowiązującym w dacie jej zawarcia), w myśl którego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy; kwotę i walutę kredytu; cel, na który kredyt został udzielony; zasady i termin spłaty kredytu; wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany; sposób zabezpieczenia spłaty kredytu; zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu; terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych; wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje; warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Sporna umowa została opatrzona podpisami obu stron. W tym miejscu należy wskazać, że zarzuty pozwanego co do braku umocowania osoby reprezentującej powoda okazały się bezzasadne. Kwestia ta nie rodziła między stronami kontrowersji na etapie zawierania jak i wykonywania umowy. W szczególności pozwany nie skorzystał z uprawnienia z art. 103 § 2 k.c. Z kolei powód, wytaczając powództwo na podstawie przedmiotowej umowy, potwierdził skuteczność umocowania swojego przedstawiciela.

Zgodnie z przedmiotową umową, pozwany zobowiązany był do spłaty kredytu, zaś uchybienie tego obowiązku upoważniało powoda do wypowiedzenia umowy. Po myśli art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z przedstawionych wyciągu z rachunku oraz historii spłat z alokacją wynika, że powód przekazał na rzecz pozwanego całą kwotę kredytu, w tym w formie przelewu środków na rachunek pozwanego (w dniu 12 stycznia 2018r.) kwoty 42.643,54 zł i kwoty 7.663,80 zł (§ 2 ust. 3 pkt 1 umowy); potrącając z kwoty kredytu prowizję w wysokości 7.798,81 zł (§ 2 ust. 8 pkt 1 umowy) oraz przekazując na rzecz (...)S.A. kwotę 10.536,90 zł i 2.319,56 zł (§ 2 ust. 3 pkt 2 umowy). Łączna wartość powyższych dyspozycji odpowiadała kwocie udzielonego kredytu, tj. 70.962,61 zł. Następnie pozwany dokonał spłaty części zobowiązania kredytowego w miesięcznych ratach (w okresie od lutego do października 2018r.).

czyniło to zarzut pozwanego braku spełnienia przez powoda obciążającego go świadczenia, tj. przekazania kwoty kredytu do dyspozycji późnawego oczywiście chybnym.

Obciążający pozwanego obowiązek spłaty kredytu nie został w całości wykonany. Pozwany zapłacił bowiem na rzecz powoda łączną kwotę 9.130,70 zł z czego kwota 2.867,55 zł została zaliczona na kapitał, a kwota 5.547,12 zł na odsetki (kwota 715,77 zł stanowiła opłaty za prowadzenie i obsługę rachunku). Pozwany zaprzestał jakichkolwiek spłat w listopadzie 2018r. (co potwierdza wyciąg z rachunku bankowego). Powodowało to, że do zapłaty przez pozwanego pozostawała kwota kapitału w wysokości 68.499,75 zł oraz odsetki umowne i karne. Istnienie zaległości potwierdza dokument w postaci historii spłat z alokacją oraz raportu dekrétów. – których treść pozostaje zbieżna z wyciągiem z rachunku. Podkreślenia wymaga, że dowody te jako dokumenty prywatne nie są pozbawione mocy dowodowej (art. 245 k.p.c.). Pozwany nie zdołał zakwestionować zgodności tych danych z rzeczywistym stanem rzeczy. Podkreślenia wymaga, że samo przeczenie wysokości zobowiązania, w sytuacji gdy powód przedstawił dowody na poparcie swojego roszczenia, nie jest tu wystarczające. Pozwany winien był zaferować dowody potwierdzające, że zobowiązanie zostało spłacone w zakresie większym niż wskazany przez powoda, czego nie uczynił. Nieskuteczna okazał się też inicjatywa oparta na kwestionowaniu dopuszczalności dowodów w postaci wydruków i kopii. Przywołane na tę okoliczność orzecznictwo Sądu Najwyższego zdezaktualizowało się wobec wprowadzenia do Kodeksu cywilnego formy dokumentowej czynności prawnej (art. 77² k.c.) i definicji dokumentu (art. 77³ k.c.).

Brak terminowej spłaty kredytu zgodnie z warunkami umowy stanowił podstawę do wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwany posiadał zaległości w zapłacie kredytu już w styczniu 2017r. Zgodnie z art. 75 ust. 1 Prawa bankowego, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu [...] bank może [...] wypowiedzieć umowę kredytu. Stosownie do art. 75c ust. 1 i 2 Prawa bankowego, warunkiem tego jest jednak uprzednie wezwanie kredytobiorcy do zapłaty zaległej należności w terminie 14 dni wraz z pouczeniem go o możliwości restrukturyzacji zobowiązania (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019r., sygn. akt V ACa 454/19). Wbrew zarzutom pozwanego, powód dochował jednak tego wymogu, kierując do pozwanego wezwanie do zapłaty zawarte w piśmie z dnia 30 listopada 2018r., doręczonym w dniu 7 grudnia 2018r. W ten sposób powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległego zobowiązania kredytowego, wynoszącego na dzień 30 listopada 2018r. kwotę 907,78 zł, w terminie 14 dni, z jednoczesną informacją o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Następnie, po bezskutecznym upływie zakreślonego terminu (przypadającego 21 grudnia 2018r.), pismem z dnia 22 stycznia 2019r., doręczonym w dniu 25 stycznia 2019r., powód wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie powoda, zawarte w w/w piśmie z dnia 22 stycznia 2019r., wywołało skutek z art. 61 k.c. i spowodowało rozpoczęcie biegu 30 dniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 24 lutego 2019r. To z kolei powodowało natychmiastową wymagalność całej należności wynikającej z umowy kredytu, tj. należności głównej, odsetek kapitałowych (naliczanych zgodnie z umową) oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Na dochodzoną przez powoda kwotę zadłużenia składała się należność główna (68.499,75 zł), odsetki umowne (2.555,95 zł) i odsetki za opóźnienie (2.215,01 zł). Kwota tych odsetek za opóźnienie jest przy tym niższa niż wynikająca z kalkulacji (k. 72).

Wbrew zapatrywaniu pozwanego, roszczenie to było w całości wymagalne, skoro umowa została uprzednio skutecznie wypowiedziana. Zarzuty pozwanego co do skuteczności wypowiedzenia należało uznać za chybnym. Po pierwsze, jak wskazano wyżej powód uczynił to w zgodzie z art. 75 ust. 1 i art. 75c ust. 1 i 2 k.c. Kwestia prawidłowości umocowania osób działających w imieniu powoda winna pozostawać poza sporem, skoro powód wytaczając powództwo potwierdza ich umocowanie, którego zresztą uprzednio pozwany nie kwestionował, nie korzystając z uprawnienia z art. 103 § 2 k.c.

W tym miejscu należy wskazać, że przepis art. 210 § 2 k.p.c. obliuguje strony do wskazania faktów, którym przeczą. Kontestowanie przez zawodowego pełnomocnika pozwanego jakości inicjatywy dowodowej powoda nie jest równoznaczne z przeczeniem określonym faktom, skoro ustawa wymaga ich wyspecyfikowania. Ocena wartości i mocy dowodowej oferowanych środków dowodowych należy bowiem do sądu. Należy zauważyć, że obrona oparta jedynie, a podważaniu wartości dowodowej dowodów oferowanych przez powoda lub jego inicjatywy procesowej nie może prowadzić do przeniesienia wyłącznie na powoda obowiązku dowodzenia okoliczności, którym pozwany przeczy. Dla

porządku wypada zaznaczyć, że poza sporną umową zawarł w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, co wyklucza stosowanie wobec niego przepisów dotyczących umów zawieranych z konsumentami.

W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, że powództwo jest usprawiedliwione co do zasady. Powodowi służy zatem cała zaległa należność obejmująca kapitał i odsetki w łącznej wysokości 73.270,71 zł. Od tej kwoty, zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., służy powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie. Ponieważ na kwotę w/w roszczenia składały się także skapitalizowane odsetki, dalsze odsetki służy powodowi do dnia wytoczenia powództwa (27 czerwca 2019r.) – stosownie do art. 482 § 1 k.c. i żądania pozwu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt I. wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 1.634,23 zł oraz odsetek umownych za opóźnienie.

W/w kwota, zgodnie z treścią pozwu stanowi opłaty i prowizje. Istotnie zgodnie z § 1 ust. 8 umowy, powód był uprawniony do żądania opłat i prowizji określonych w umowie kredytu i Tabeli opłat i prowizji. Określona w umowie kredytu prowizja od udzielonego kredytu w wysokości 7.798,81 zł została zapłacona w dniu 12 stycznia 2018r., a zatem żądane przez powoda koszty powinny mieć oparcie w Tabeli opłat i prowizji, która jednak nie została przedstawiona. Nie można zatem zweryfikować czy faktycznie pozwany jest zobowiązany do zapłaty żądanej opłaty i w jakiej wysokości. Powodowało to, że roszczenie w tym zakresie jako nieudowodnione, nie mogło zostać uwzględnione.

Powód domagał się także zasądzenia odsetek umownych w wysokości w wysokości dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym. Tymczasem w/w stopa stanowi górną granicę takich odsetek, wynikająca z § 2 ust. 5 pkt 5 umowy i art. 481 § 2² k.c. W umowie uzgodniono bowiem (§ 4 ust. 6), że w przypadku opóźnienia w zapłacie powód naliczał będzie odsetki umowne określone w Tabeli oprocentowania. Oznacza to, że strony umownie ustaliły stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, przy czym – wobec braku przedstawienia w/w Tabeli – jej wysokość nie jest znana. Określona w umowie stopa tych odsetek na poziomie 14% w stosunku rocznym, była aktualna na dzień zawarcia umowy, a wobec treści postanowień § 4 ust. 6 umowy nie można przyjąć że pozostawała ona aktualna także w chwili wyrokowania. Fakt, że nie może ona przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. nie oznacza, że powód automatycznie może domagać się zasądzenia tych właśnie odsetek. W konsekwencji, Sąd doszedł do przekonania, że należne powodowi odsetki za opóźnienie ograniczone są do tych wskazanych w art. 481 § 2 k.c. Żądanie odsetek w wyższej stopie podlegało zaś oddaleniu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 98% i oddalono w 2% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 9.163,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 3.746,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400,- zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Poniesione przez pozwanego koszty procesu wynosiły łącznie 5.417,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400,- zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 8.979,74 zł (9.163,- x 98%), zaś pozwanemu w wysokości 108,34 zł (5.417,- zł x 2%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 8.871,40 zł (8.979,74 zł – 108,34 zł) należną powodowi.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt III wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/